

Дийн Кунц

МИСТЕРИУМ

София, 2023

Преводът е направен по изданието:

DEVOTED

by Dean Koontz

DEVOTED Copyright © 2020 by The Koontz LivingTrust
All rights reserved.

Всички действащи лица, събития и места, описани в книгата, са плод на художествена измислица и каквото и да било съвпадение с реално съществуващи хора, учреждения, събития или места е напълно случайно.

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Боряна Даракчиева, превод, 2023

© Стефан Георгиев, превод, 2023

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-01-1185-6

Дийн Кунц

МИСТЕРИУМ

Превод от английски
Боряна Даракчиева
Стефан Георгиев

На Джо Макнийли.
Сред многото му добродетели
е способността да се шегува със себе си,
когато му се присмиваме.
Светът е по-добър, защото той е в него.

Цялото знание – всички въпроси и отговори – е в кучето.

Франц Кафка

Ние сме сами, съвсем сами на тази случайна планета; и от формите на живот, които ни заобикалят, само една се е съюзила с нас – кучето.

Морис Метерлинк

Ако осиновите гладуващо куче и му осигурите добър живот, то няма да ви ухапе. Това е основната разлика между кучето и човека.

Марк Твен

Кучето е единственото същество на Земята, което ви обича повече от себе си.

Джош Билингс

ТЪМНО КАТО В РОГ

Вторник, 16:00 ч. – сряда, 17:00 ч.

Три години след инцидента сърцето и разумът на Меган Букман бяха в добро състояние, макар че често я обземаше тревога – чувство, че времето изтича, че всеки момент под краката ѝ ще зейне дупка. Това не беше действаща интуиция, а резултат от овдовяване на трийсетгодишна възраст. Любов, която бе смятала за трайна; мъж, с когото бе вярвала, че ще остарее... всичко това ѝ бе отнето без предупреждение. Но настоящото чувство, че някъде камбани оповестяват със звъна си последния ѝ час, щеше да отмине; то винаги отминаваше.

Тя стоеше на прага на спалнята на единственото си дете и гледаше как то работи на компютъра, проучвайки нещо, което го е заинтересувало.

Удроу Букман, когото всички наричаха Уди, не беше обелил нито една дума през своя единадесетгодишен живот. При раждането и в течение на следващите няколко години той плачеше, но когато чукна четири, престана. Макар и рядко, се смееше на нещата, които му говореха, или на комични гледки. Причините за веселието му обикновено бяха вътрешни, неразбираеми за майка му. Уди беше диагностициран с рядка форма на аутизъм, като докторите се чудеха какво лечение да предприемат.

За щастие, при него не се наблюдаваха най-проблематичните форми на поведение, свързани с аутизма. Той не вдигаше скандали и не беше опърничав. Когато беше в компанията на познати хора, не се стряскаше при докосване, физическият контакт като цяло не го затормозяваше, но Уди гледаше с подозрение непознатите и често се плашеше от тях. Слушаше съсредоточено онова, което му говореха, и беше послушен – поне колкото Меган като дете.

Той не ходеше на училище и не получаваше домашно образование. Умееше да се самообразова. Няколко месеца след четвъртия си рожден ден вече четеше гладко; три години по-късно достигна колежанско ниво.

Меган обичаше Уди. Че как иначе? Той беше заченат с любов. Неговото сърце започна да бие, докато тялото му се оформяше в утробата ѝ. Според нея през всичките тези години сърцата им биеха в синхрон.

Освен това той беше миличък като хлапетата в рекламите за бисквити и любящ по свой специфичен начин. Позволяваше да го прегръщат и целуват, но не прегръщаше и не целуваше. Случваше се неочаквано да се пресегне и да положи дланта си върху нейната, или да докосне катраненочерната ѝ коса, а сетне своята, сякаш за да покаже, че знае от кого я е наследил.

Уди рядко срещаше погледите ѝ, ала когато го стореше, очите му понякога заблестяха от избилата влага. В тези случаи, за да не си помисля тя, че е тъжен, той винаги я награвдаваше с усмивка, наподобяваща ухилване. Когато го питаше дали съзлите му са от щастие, той кимаше утвърдително. Но не можеше – или не желаше – да обясни какво го прави щастлив.

Заради трудностите при общуването те не можеха да живеят така, както на Меган ѝ се искаше, което силно я натъжаваше. Това дете беше разбило сърцето ѝ хиляди пъти, но и хиляди пъти го беше излекувало със своята ласкавост.

Тя никога не си пожелаваше Уди да е „нормален“, незасегнат от поведенчески проблеми, защото тогава той щеше да е различно момче. Обичаше го въпреки – а и отчасти заради – предизвикателното пътуване, което двамата бяха предприели.

Сега, докато го наблюдаваше от прага на стаята, Меган попита:

– Наред ли е всичко, Уди? Добре ли си?

Както се беше съсредоточил в екрана на компютъра си и беше с гръб към нея, той вдигна дясната си ръка и посочи тавана с показалец – жест, който тя отдавна се бе научила да разпознава като позитивен, означаващ нещо като: „На луната съм, мамо.“

– Хубаво. Осем часът е. В десет да си в леглото.

Той завъртя вдигнатия си високо показалец, сетне върна ръката си върху клавиатурата.

2

След като затвори документа, озаглавен „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовишно зло“, върху който беше работил

почти две години, единайсетгодишният Уди Букман изключи компютъра си, отиде в банята и се зае да измие зъбите си с електрическата четка „Соникеър“. Не му беше разрешено да ползва обикновена четка, понеже беше маниачен и щеше да търка усърдно зъбите си двадесет минути, ако разчиташе на личната си преценка. С течение на времето лошият навик щеше да повреди венците му и да наложи слагането на трансплантанти. Когато беше на десет години, зъбен хирург спаси така три от зъбите му долу вляво.

Напоследък зъболекарите използваха за подобни корекции стерилизирана, обработена радиационно тъкан от трупове. Уди вече имаше такава тъкан от венци около три зъба, повече не му трябваше. Не че полученото от мъртвеца беше довело до нещо странно. Уди не виждаше в съзнанието си моменти от живота на донора, нито изпитваше желание да изяде някого като в „Живите мъртви“. Трансплантантите не го бяха превърнали в зомби. Подобна идея беше глупава от научна гледна точка.

Уди се втрещяваше от хора, вярващи в такива псевдонаучни глупости, а те хич не бяха малко. Втрещяваше се също така от хора, които се ядосваха за дреболии, които ругаеха и обиждаха, които се отнасяха зле към животните. По множество причини много хора предизвикваха смут у него.

Смущаваше се и от *себе си*, от факта, че увреждаше собствените си зъби. Четката „Соникеър“ имаше таймер, нагласен на две минути: не ти се налага да търкаш, просто оставяш звуковите вълни да отстранят плаката. Без таймера устата на Уди щеше да представлява гробище за гниещи венци.

Притесняваше го и това, че искаше да целуне момиче, а доскоро подобни мисли не бяха минавали през главата му.

Целуването му се струваше отвратително – пфу, размяна на слюнка. Явно нещо лошо ставаше с него, щом копнееше за подобна гадост. Освен това за пореден път се тревожеше, че ако помоли някое момиче да му позволи да го целуне, няма да може да ѝ каже за венците на мъртвеца от страх, че тя ще повърне и ще избяга. Той щеше да излъже, като премълчи истината, а това беше потресаващо, защото лъжата бе основен източник на всички човешки страдания. Думата „потрес“ можеше да бъде дефинирана като чувство за болезнено унижение, много по-тежко от смущението.

Откакто се помнеше, Уди се смущаваше от себе си и от другите хора. Това беше причината, поради която не говореше. Ако набереше смелост да говори, щеше да каже на хората кои техни действия го притесняват, както и какво намира за притеснително в собственото си поведение – тук списъкът бе дълъг. Той го беше закъсал. Наистина го беше закъсал. А хората не желаеха да слушат нито за неговите, нито за своите проблеми. Но премълчаването беше форма на лъжа, а мисълта да излъже толкова го огорчаваше, че чак му се гадеше. Мълчи си, не приказвай, и хората вероятно ще те харесат. Ако не им кажеш колко си зле, те сигурно няма да забележат колко си зле.

Едно от най-притеснителните неща беше липсата на наблюдателност у хората.

След като си изми зъбите, той легна и изгаси нощната лампа. Не се страхуваше от тъмното. Не съществуваха призраци, вампири, върколаци и други подобни, и нямаше никаква вероятност мъртвецът да се промъкне в стаята му, за да поиска венците си.

Чудовища бяха хората. Е, не всички хора. Само някои от тях. Като онези, които убиха баща му. Баща му беше в гроба от три години, а никой не беше вкаран в затвора за убийство. Засега всички вярваха, че смъртта му е нещастен случай. Уди беше на друго мнение. Вече беше завършил „Отмъщението на сина – старателно събрани доказателства за чудовищно зло“ и виновните щяха да отидат на съд.

Уди беше изключително умен. Той четеше на колежанско ниво, откакто навърши седем години, което вероятно не беше голямо постижение, като се има предвид колко много колежани не знаеха нищо. Беше талантлив хакер. През последните две години беше прониквал в добре защитени компютърни системи, вкарвайки кодове, които му позволяваха да плува в техните мрежи, без защитата да усети, че тайна рибка изследва базите данни. Проучванията му го бяха отвели до странни места в Тъмната мрежа.

Сега, докато чакаше съня, Уди се насили да мисли за нещо приятно. Смути се, когато си представи, че целува момичето, което беше видял на страниците на едно списание. Опита се да насочи вниманието си към друг обект, но не можа. Зачуди се дали след няколко години няма да се запознае с момиче с трансплантирани венци – венците щяха да са

общото между двамата. Беше получавал целувки по бузите и по челото, по устата – не, но никога не беше целувал. Ако се запознаеше с такова момиче, може би и това чудо щеше да се случи.

3

Дороти миришеше на смърт.

Тя беше на седемдесет и шест. Щеше да си отиде малко преди зазоряване.

Това беше жестоката истина. Светът беше красиво място, пълно с жестоки истини.

Медицинската сестра Роза Леон се грижеше за Дороти в спалнята, в която старицата беше спала през повечето нощи от дългия си живот.

Роза миришеше на живот, на шампоан с ягоди и на любимите си ментови бонбонки.

В тази стая Дороти и покойният ѝ съпруг Артър се бяха любили, създавайки единственото си дете – Джак.

Артър беше счетоводител. Отиде си от този свят на шейсет и седем години.

Джак загина във война на двацет и осем. Родителите му го надживяха с няколко десетилетия.

Загубата на детето беше основната трагедия в живота на Дороти.

Но тя се гордееше с Джак и беше издръжлива, така че продължи да води смислен живот.

Кип не беше виждал Джак и Артър. Знаеше за тях само защото Дороти често ги споменаваше.

Роза седеше на фотьойл и четеше книга с меки корици; не усещаше, че Смъртта приближава.

Към момента Дороти спеше, упойката я беше избавила от болките.

Кип страдаше, когато тя изпитваше силни болки. Беше живял с Дороти само три години, но я обичаше безмерно.

В природата му беше заложено да обича с цялото си сърце.

Старицата скоро щеше да отпътува и той трябваше да се стегне, да се подготви за загубата.

Слезе на долния етаж, мина през вратичката си и излезе на широката задна веранда да подиша чист въздух.

Къщата беше на десетина метра от езерото. Вълничките плискаха меко брега, ясно очертаните отражения на лунния сърп проблясваха върху неравната водна повърхност.

Лекият ветрец донесе богата смесица от миризми – на борове, кедри, дървесен дим от камина, горска мъгла, диви гъби, катерици, миешки мечки и много други неща.

Кип долавяше също и странно, постоянно шумолене. Отскоро бе започнал да го чува.

Първоначално си помисли, че това е шум в ушите – знаеше, че някои хора страдат от подобно заболяване. Но не, друго беше.

Струваше му се, че различава думи в необяснимия, непрестанен поток от звуци, който идеше някъде от запад. Запад-северозапад.

След като Дороти умреше, Кип щеше да предприеме проучване, за да открие източника на звука. Доволен беше, че ще има работа за вършене.

Слезе от верандата и загледа учудено звездите.

Макар че беше изключително умен – само Дороти знаеше какъв интелект има той, – нямаше представа какви са тези светлинки.

Нищо необичайно. Философите от край време се опитваха да изградят теория, удовлетворяваща всички, ала не успяваха.

Малко след като се върна в стаята, Дороти се събуди.

Виждайки, че Роза чете книга, тя заговори с немощен глас:

– Роузи, миличка, трябва да почетеш на глас на Кип.

Закачайки се с пациентката си, сестрата отвърна:

– Не мислиш ли, че му е рано още за Дикенс?

– О, не, съвсем не. Четох му „Големите надежди“ и той много я хареса. А от „Коледна песен“ направо се възхити.

Кип стоеше до леглото и я наблюдаваше, размахвайки опашка.

Дороти потупа дюшека – покана.

Кип скочи на леглото. Легна до стопанката си и отпусна глава в скута ѝ.

Тя положи длан върху едрата му глава, нежно погали увисналите му уши и златистия му кожух.

Омразната Смърт беше близо, но в натъженото сърце на Кип се намери място за блаженство.

4

Двулентовият асфалтов път е тъмна змия, плъзгаща се по облетия от бледа лунна светлина пущинак на щата Юта. В този слабонаселен район тук-там блещукат групирани лампички, сякаш капсули са се спуснали от извънземен кораб майка, за да изпълнят някаква престъпна мисия.

Излизайки от предградията на Прово и поемайки на юг към пустошта, Лий Шакет не посмява да използва Междущатска магистрала 15. Той предпочита слабо натоварени пътища, копнеейки да увеличи бързо дистанцията между себе си и събитията в спрингвилските лаборатории.

Дори и да е извършил чудовищни злини, намеренията му са били добри. Вярва, че въпросните намерения са много по-важни от последиците от действията му. Та как човечеството щеше да измени пътя от пещерите до орбиталните космически станции, ако не поемаше рискове? Някои трупат знания, без да бягат от предизвикателствата, и така се постига прогрес.

Накрая вероятно всичко ще се нареди. Крайният резултат все още не е ясен, ясно е само, че в хода на проекта са възникнали проблеми. Всяко научно усилие е белязано от пречки. Провалът може да се окаже баща на успеха, ако се учим от грешките си.

Но първоначално Лий възприема провала като трагедия.

Не използва теслата или мерцедеса 550 SL, защото знае, че все някога властите ще тръгнат да го издирват. Кара кърваво-червен додж „Диймън“, който е закупил за 146 000 долара от дружество с ограничена отговорност, базирано на Каймановите острови – дори най-старателният следовател няма да може да свърже името му с продавача. Превозното средство е с номера от щата Монтана. Да, наистина съществува някаква вероятност правораздавателните органи да направят връзка между

него и колата, затова джипиесът е премахнат и никой сателит не може да локализира местоположението ѝ.

Единият от двата куфара в багажника съдържа 100 000 долара. Други 300 000 в стодоларови банкноти са скътани в тайника, разположен в облегалката на предната пасажерска седалка. В подплатата на черното му кожено яке, което по кройка прилича на спортно сако, има трийсет и шест висококачествени диаманта на стойност минимум половин милион долара.

Предназначението на тези активи не е да осигурят спокойни старини на Лий. Чрез тях той трябва да се покрие за няколко месеца, докато шумотевицата около фиаското в Спрингвил утихне, да се измъкне от Съединените щати и да стигне безпрепятствено до Коста Рика по индиректен маршрут, налагащ преминаване през пет държави и смяна на три самоличности. В Коста Рика притежава скривалище и валиден швейцарски паспорт под името Иън Стоунбридж.

Лий е изпълнителен директор на „Рифайн“ – оценявано на няколко милиарда долара подразделение на огромен конгломерат. Малцина директори на подобни компании са способни да предугадят корпоративна криза, чиято тежест изисква подготвяне на нова самоличност и скриване в чужбина на капитал, който да осигури висок стандарт на живот в течение на няколко десетилетия. Шакет се гордее с това, че е проявил мъдрост и благоразумие, нетипични за млад директор.

Той е на трийсет и четири, което означава, че не е чак толкова млад за поста си в икономическия сектор, където често се случва технологични магьосници да основат компании и да натрупат милиарди долари, преди да са навършили трийсет години. Лий отговаря пред председателя на борда на компанията майка Дориан Пърсъл, който е станал милиардер на двацет и седем, а сега е на трийсет и осем. Самият Шакет „струва“ само сто милиона.

Дориан искаше изследванията в Спрингвил да се извършват с главоломно темпо. Шакет се съгласи, понеже, ако първоначалният проект се увенчаеше с успех, скокът на цените на акциите щеше да го направи милиардер. А състоянието на Дориан от петдесет милиарда най-вероятно щеше да се удвои.

Въпросното несправедливо разпределение на печалбата караше Шакет да скърца със зъби в съня си; той често се събуждаше с болки в челюстта. Обикновеният милиардер е мизерник сред принцовете на високите техно-

логии. Въпреки че уж подкрепят социалното равенство, много от тези типове са сред най-класовоосъзнатите елитаристи, които светът познава. Лий Шакет ги мрази почти толкова, колкото копнее да стане един от тях.

Ако му се наложеше да се крие до края на живота си, разчитайки само на мизерните сто милиона, щеше да разполага с много време за мислене как да разори Пърсъл и вероятно нямаше да му се иска да прави друго.

Още в началото Лий Шакет е осъзнал, че ако нещо се обърка, той ще опере пешкира. Дориан Пърсъл винаги ще е недосегаем, ще си остане икона на революцията във високите технологии. Сега Шакет трябва да плаща цената и се чувства измамен, преметнат, прецакан.

Свечерило се е и той шофира, измъчван от гняв, самосъжаление и тревога, както и от нещо, което прилича на тъга – съвсем нова за него емоция. Деветдесет и двама служители на „Рифайн“ са затворени в секретна лаборатория близо до Спрингвил – те не могат да комуникират с външния свят и изживяват последните часове от живота си. Яд го е на тях, колкото на Дориан. Един от гениите (нищо чудно да са били неколцина) е проявил небрежност, обричайки всички на гибел и поставяйки Лий в трудно положение. Все пак някои от тях са му приятели, доколкото изпълнителен директор може да си позволи да поддържа приятелски отношения с подчинени, и страданието им, както е редно, го опечалява.

По време на строежа на комплекса той се бе погрижил модулт, в който са неговият офис и офисите на преките му помощници, да се херметизира деветдесет секунди след херметизирането на лабораториите при възникване на кризисна ситуация. Когато днес алармата се задейства, Лий увери хората си, че са в безопасност и трябва да останат по местата си, а сетне... тихичко се изниза.

Налагаше се да ги излъже. Алармата не оповестяваше потенциална опасност, а реална опасност. Те са заразени също като изследователите в лабораториите. И Шакет е заразен, но в трудна ситуация като тази не може да излъже себе си толкова лесно, колкото другите.

Все пак той винаги е умеел да избягва последствията от грешките си. Може би късметът ще му осигури едно последно измъкване.

Скоро ще го подгонят държавните органи и безмилостните „чистачи“ на Дориан. Той се надява в духа на милосърдието и съжалението, че всички служители в Спрингвил ще загинат, за да няма кой да свидетелства.

5

Когато Роза Леон слезе на долния етаж да си направи сан-
двич, Кип остана сам с Дороти.

Лампата светеше немощно, сенките бяха меки като спокойни води, внушителните борове на двора бяха посребрени от лунната светлина.

Тя каза:

– Разбрахме се с Роза да заживееш при нея, когато си отида.

Тя ще се грижи добре за теб.

За да покаже, че е разбрал, Кип тупна матрака три пъти с опашка. Три пъти означаваше „да, добре“. Едно тупване – „не“ или „не ми харесва“.

Съдбата нямаше да го отведе при Роза.

Обаче не беше нужно да тревожи Дороти.

– Мъниче, ти за мен беше дар, не по-малко ценен от сина ми Джак и скъпия Артър.

Кип се надигна и близна бледата ръка, която често го беше галила и беше тикала лакомства в устата му.

– Де да можехме да разкрием мистерията на твоя произход.

Кип изрази съгласие с проточена въздишка.

– Но всъщност произходът ни е един и същ – родени сме в сърцето, което е създавало всичко.

Кип копнееше да ѝ сподели много неща, докато времето не е изтекло.

Макар че интелигентността му някак си беше развита до човешко ниво, той не разполагаше с гласовите способности, необходими за говорене. Можеше да издава много звуци, но не и да оформя думи.

Дороти беше изобретила хитро средство за комуникиране, ала нямаше сили да слезе на приземния етаж, където се намираще то.

Нищо. Всичко, което Кип искаше да ѝ каже, вече беше казано. „Обичам те. Ще ми липсваш ужасно. Никога няма да те забравя.“

– Скъпо дете – рече тя, – искам да те погледна в очите.

Той се примъкна напред, положи глава върху гърдите ѝ и посрещна любящия ѝ взор.

– Очите и сърцето ти са златни колкото породата ти, мили Кип.

Очите ѝ бяха сини, чисти и дълбоки.

6

Лий Шакет паркира своя додж „Диймън“ в далечния ъгъл на паркинга на мотела „Бест Уестърн“ в градчето Делта, щат Юта. Остава в колата и обръсва добре поддържаната си брада, която е носил десет години. Почиства ръцете си с дезинфектант и си слага контактни лещи, за да промени цвета на очите си от волфрамовосиви на кафяви.

Нахлузва бейзболна шапка, за да скрие донякъде русата си коса и се отправя на юг по Щатска магистрала 257. Прехвърля се на Магистрала 21, после на Магистрала 130. След 125 минути пристига в Сидър, където се регистрира в „Холидей Ин“, използвайки шофьорска книжка и кредитна карта на името на Нейтън Палмър.

Влиза в стаята си. Преди да си боядиса косата, трябва да разбере дали случилото се в Спрингвил е стигнало до новините по кабелните телевизии. Застава пред телевизора и първото нещо, което вижда, е запис, направен в края на работния ден, преди падането на нощта. Когато той отпраши, лабораторният комплекс не гореше. Пожарът се е разразил минути след паническото бягство на Лий. Стръвните пламъци се извисяват на два-сет-трийсет метра над лабораторния комплекс, придвижвайки се от единия край към другия.

Подпалването явно трябва да попречи на обществеността да разбере какво се е случвало там. Без негово знание някакъв вид гориво и запалителна система са били вкарани в сградата, така че при криза да бъдат заличени всички доказателства относно естеството на работата.

Той не се съмнява, че изследователите нарочно са били изгорени живи – по-точно изпепелени, тъй като едва ли са останали кости, – за да няма за какво да се хванат съдебните следователи. Колегите му вероятно тъй или иначе щяха да загинат след дни или седмици, но чудовищната жестокост шокира Лий и той присяда с омекнали колене на ръба на леглото.

Да, той беше изоставил хората, но Дориан беше предопределил съдбата им. Злината си има степени и Лий Шакет се успокоява с мисълта, че стореното от него бледнее пред стореното от шефа му.

Със сигурност Дориан Пърсъл е одобрил тази крайна мярка за избягване на тежък провал. Дориан се мисли за визионер, подобно на почти всички журналисти, които пишат за него, а истинският визионер знае, че прогресът изисква жертви, че не са важни краткосрочните разходи под формата на животи и активи, а големите ползи за човечеството, които ще бъдат постигнати в дългосрочен период. Твърди се, че Сталин е казал, за да оправдае избиването на десетки милиони хора: „Смъртта на един човек е трагедия, смъртта на милиони – статистика.“ Съответно деветдесет и два погубени живота за Дориан вероятно не са нищо повече от бележка под линия към великото начинание, което бе задействано в лабораториите на „Рифайн“ в Спрингвил и ще бъде продължено някъде другаде след година.

Телевизионният журналист обявява с мрачен тон, че в лабораторията са били извършвани проучвания, целящи създаването на революционно лекарство против рак. Грозна лъжа, но новинарят явно вярва в нея. Работата по разработване на лекарства против рак не е толкова опасна, че да изисква използването на оградени със стени съоръжения, намиращи се на една миля от последните къщи на предградията на градчето Прово в Юта. Обаче във времента, когато новинарските отдели не разполагат с големи бюджети, мнозина журналисти вярват в това, което им е съобщено от достоверни източници, като оставят разследванията на непочтени и подозрителни според тях хора. Пред обществото Дориан Пърсъл поддържа правилните позиции по въпроси, които са от значение за влиятелните кръгове, и като цяло бива смятан за добър.

Първоначалната версия за пожара е, че лабораторията е разполагала със собствена електростанция, за да не се стига до прекъсвания на електрозахранването, които биха попречили на проучванията. Съоръжението е из-

Дийн Кунц ползвало природен газ и теч под основите е направил така, че под сградата буквално да се оформи бомба.

– Да, така е – казва Лий и изключва телевизора.

Малко по-късно, след като е станал кестеняв, гладко избръснат мъж с кафяви очи, той отива да вечеря. Не е придиричлив по отношение на храната и години наред е хапвал в „Холидей Ин“ и други подобни места, но сега нищо не му се услажда. Зеленчуковата салата нагарча и има леко метален привкус. Картофите са като от дърво. Успява да погълне пилешкото, което обаче не е толкова вкусно, колкото трябва да бъде.

Копнее за нещо друго, ала няма представа какво би му харесало. Нищо в менюто не хваща окото му.

Прибира се в стаята и си приготвя коктейл от ром с кола. Пие, докато не му се доспива.

В 3:30 ч. сутринта се разкрещява и се събужда облян в студена пот, без да си спомня нищичко от кошмара.

Дезориентацията, характерна при подобно разбудяване, не го напуска. Странна кобалтовосиня светлина се просмуква покрай завесите, сякаш катастрофирал отвън космически кораб изпуска смъртоносна радиация. Трезвен е, но му се струва, че стаичката е огромна и леглото се носи по море от вълнообразни сенки. Лий отмята завивките и сяда на ръба на леглото, подът трепти под босите му стъпала, все едно е покрит с живи насекоми. Посяга към ключа на нощната лампа. Бликналата мека светлина застопорява леглото и показва, че на пода няма насекоми. Но мястото продължава да тъне в сенки и е не по-малко зловещо, отколкото е било в тъмнината.

Той става от леглото и се оглежда объркано, убеден, че в кошмара е било загнездено предвещание за беда. Това не е фантазия на сънен човек, а истина, по отношение на която трябва да предприеме действия, ако иска да се спаси. Ала все още няма спомени от съня.

Сяда на един стол, сграбчва тапицираните му подлакътници и опитва да се залюлее, въпреки че столът не е люлеещ се и не откликва на движенията му. Не може да седи спокойно. Трябва да се движи, сякаш за да докаже на себе си, че е жив.

В кошмара... Той вече си спомня нещо. Притиснат е, парализиран, овързан стегнато, сякаш е в пашкул. Бяла прозрачна лента закрива очите му; безформени сенки се раздуват и свиват; шумове се надигат и затихват.

Потрепервайки, Лий се зачудва дали спектърът от генетичен материал, с който клетките му са заразени, може да съдържа нещо от червей, който умира само за да се роди отново от пашкул.

Беше безпомощен в съня, и самотен. Продължава да се поклаща в неподвижния стол. Разполага с достатъчно пари за бягство, с елегантно имение в Коста Рика и със сто милиона долара, които властите няма как да надушат, но дълбоката самота го прави уязвим, лишава го от смислени намерения.

Чувства се безпомощен, както когато беше дете, потискано от груб, алкохолизиран баща и психически нестабилна майка.

Не може да понася безпомощността. *Нетърпимо е да е безсилен.*

Освен учените в Спрингвил, подчинени му бяха и две хиляди и двеста служители на „Рифайн“. Сега той няма власт над никого. Имаше авторитет и висок ранг, всяваше респект и разполагаше с двайсет костюма „Том Форд“, които носеше в комбинация с шарени маратонки. Всичко това е в миналото. Той е сам.

Чак сега осъзнава, че най-гадното от всички нещастия, поразяващи човешкото сърце, е самотата.

Лий Шакет никога не е бил добър във връзките. Имал е немалко интимни приятелки. Не е саможив. Жените харесват външния му вид и се възхищават на амбициозността му. Има чувство за хумор. Умее да танцува и притежава стил. Добър е в леглото. Свикнал е да изслушва партньорките. Ала създаването на трайна любовна връзка не е по силите му. Рано или късно жените започват да му изглеждат неподходящи, неистински по един или друг начин. Връзките стават плитки, лишени от емоционален заряд, заприличват на лъжичка романтична есенция. Накрая той винаги има чувството, че се дави във въпросната есенция, и му се ще да избяга.

Застинал е в стола. Неподвижността го стряска, защото според него оставането жив изисква движение. Изправя се и започва да крачи напред-назад. Тревогата му се засилва.

Нещо странно се случва с него.

На слабата светлина на лампата отражението му в огледалото е неспокойно, призрачно, сякаш е дух на починал гост на хотела, който няма къде да отиде и не е издирван от никого.

Дийн Кунц Докато обикаляя стаята, той се опитва да прозре кога и къде животът му се прецака, като не взема предвид случилото се в лабораториите, а предходния период. Кога за последно се бе чувствал щастлив? Струва му се важно да си спомни. Кога бъдещето му беше изглеждало най-обещаващо?

Лий е постигнал големи успехи при Дориан Пърсъл, но всяко повишение е било свързано със значително засилване на стреса, така че въпреки забогатяването той не можеше да се похвали, че е ставал по-щастлив от преди.

Дори преди Пърсъл Лий невинаги беше с висок дух, но поне перспективите му за щастие бяха по-големи. Тогава той таеше надежда. Откриващите се пред него възможности изглеждаха безкрайни. Докато сега той има само няколко възможности, или може би само една.

И е сам. Няма кого да слуша. Няма кого да разбира. Няма за кого да се грижи. Няма подчинени.

Превратната точка, движещата сила, която промени живота на Лий, е приятелят от колежа Джейсън Букман. Първоначално кариерата на Джейсън тръгна нагоре, докато тази на Лий боксуваше. Тогава Джейсън вкара Лий в орбитата на Дориан Пърсъл.

Както крачи, отражението в огледалната врата на шкафа го смуцава. Лицето му. Нещо странно става с лицето му, нещо не е наред.

Втурва се към банята, където светлината е по-добра. Очите му са кафяви, косата му е кестенява, брадата я няма. Навярно другите няма да го разпознаят, но той познава себе си. Сегашният му поглед е съвсем обикновен в сравнение с пронизващия волфрамовосив взор, с който е респектирал стотици млади мениджъри. Иначе изглежда нормално.

Но не се *чувства* нормално. Лицето му е вдървено и прилича на маска. Размърдва лицевите си мускули – прозява се, мръщи се, гримасничи. С върховете на пръстите си масажира брадата, бузите и челото; щипва носа си, подръпва устните си, търси... нещо нередно. Накрая стига до извода, че сковаността е последица от тревогата. Тялото му също е напрегнато.

Джейсън Букман промени живота на Лий, което доведе до настоящото бедствие. Само че най-лошото, сторено от Джейсън, не беше вкарването на Лий в орбитата на Пърсъл. Най-лошото бе, че се ожени за Меган.

Докато се вира в себе си в огледалото в банята, Лий е обзет от прозрение. Джейсън е бил толкова предвидлив, толкова запознат с дългосрочните рискове от работенето за жадуващ за власт нарцисист като Дориан Пърсъл, че е привлякъл Лий в компанията, за да го използва като изкупителна жертва – роля, която иначе щеше да се падне на него. Защо това става ясно чак сега? Несправедлив ли е в преценката си Лий, параноя ли го обзема? Не, не. Онова, което беше изглеждало като приятелски акт, се оказва в крайна сметка хитрина на достоен последовател на Макиавели. Джейсън не само отмъкна Меган от Лий, ами и направи така, че Лий да излезе виновен, ако нещо се оплеска в „Рифайн“.

Лий си спомня топлата целувка на Меган. Меган Грасли, сега Меган Букман. Преди почти четиринайсет години те излизаха заедно два или три месеца. От нея той получи само някоя и друга целувка. Беше свикнал с лесните момичета, а тя изискваше ангажираност, за да пусне мъж в леглото си. Той реши да ѝ даде урок, започна да излиза с една секси мадама на име Клариса. Меган трябваше да разбере, че за да получи ангажираност, е нужно да удовлетвори сексуално партньора си. Само че след месец Джейсън започна да излиза с Меган; впоследствие двамата сключиха брак. По онова време Лий не обвиняваше Джейсън в навлизане на чужда територия. Проявяваше великодушие. Пожела на двойката късмет и си каза, че приятелят му ще съжали, задето е взел такава студена кучка.

Но Меган очевидно пускаше на Джейсън. Двамата си живееха чудесно; от година на година тя ставаше все по-секси, като биеше по атрактивност Клариса. Хубаво, няма проблем. Лий не я беше пожелал; тя не беше достатъчно бърза за него. Меган беше хонда, а той имаше нужда от момиче тип ферари. Тя не беше най-добрата опция за него. Светът е пълен с красиви жени, особено когато за година изкарваш седемцифрена сума пари и трупаш борсови деривати.

Но сега той е безработен и сам. Скоро ще е престъпник, издирван от закона.

Ако беше проявил повече търпение, Меган щеше да е негова жена. Щяха да се оженят и със сигурност всичко щеше да е далеч по-различно от настоящото бедствие.

Внезапно осъзнава кога е бил най-щастлив, кога бъдещето му е изглеждало най-светло – когато излизаше с Меган.

Заглежда се в отражението си в огледалото и разбира, че всичко е наред с лицето му. Проблемът, ако това действително е проблем, е *зад лицето му*. Нещо се случва с разсъдъка му. Мозъкът му е трескав. Ако реши да си измери температурата, термометърът със сигурност ще покаже точно 36,6 градуса. Съзнанието му е *превъзбудено* – има тревога, вълнение, кипеж. Това може би не е лошо. Той е бодър, наелектризиран, стимулиран.

Знае какво трябва да направи. Не може да се върне четиринайсет години назад във времето и да се ожени за Меган, но може да отиде в дома ѝ в Калифорния. Тя е вдовица от три години. Сега ще е по-лесна, отколкото тогава, ще е готова за нов живот, за *правилния* живот – онзи, на който щяха да се наслаждават, ако не се бе появил Джейсън Букман. Лий ще я отведе в Коста Рика, ще вземе и ненормалното нямо хлапе, ако тя все още държи на него. Горещата Меган в горещата Коста Рика. Какво по-вълнуващо от това! Ще си върне щастието и ще си осигури перспективно бъдеще.

Отражението в огледалото в банята, което вече не е неговото, а това на Джейсън Букман, предателят, лукавият крадец на гаджета, заявява: „Ти си заразен. Те се трупат в теб. Мозъкът ти постепенно се скапва.“

– Лъжец! – отвръща Лий. – Просто не искаш да я чукам! – Вдига бутилката с ром и я мята.

Тя се пръска и строшава огледалото, като моментално обезглавява Джейсън Букман. Ками, кортици, стилети и ятагани от стъкло хвъркват от рамката и при падането си на мивката и на плота от имитация на мрамор извънтят като сребърните звънчета на някакъв сатанински храм. Ромът, който има аромат на портокалови кори, канела, кокос и ванилия, облива Лий Шакет и се разплисква в стената зад него.

Два часа преди зазоряване развълнуваният Лий се връща в спалнята и бързо се облича, подготвяйки се за дългото пътуване.

7

В продължение на няколко часа Дороти придремоваше; ръката ѝ винаги беше върху Кип, като или го галеше, или лежеше неподвижно.

Той бодърстваше, следейки състоянието ѝ, и се молеше за още една минута компания, и за още една, и за още една...

Сетне стопанката му почина.

Кип усети, че тя напуска тялото си, а после и стаята.

Заплака по начина, по който кучетата плачат, без да отрони сълза, издавайки поредица от тихи, жални изскимтявания.

Роза, която обичаше Дороти, се насълзи. Каза:

– Миличък Кип, моля те, престани, недей! Страшно ме натъжаваш, късаш сърцето ми за втори път.

Ала той дълго не можеше да се успокои, понеже нямаше как да последва Дороти. Сега не беше просто самотен. Беше загубил половината си същност.

8

На Уди не му трябваша повече от пет часа сън. Навярно беше спал повече, когато беше бебче с дебели бузки. Въпреки че имаше изключителна памет, не можеше да си спомни нищо от ранното детство освен мобилния телефон, който висеше на кошарката – разноцветни пластмасови птици, розови, жълти и сапфиреносини, които обикалят непрестанно, оставяйки весели призматични шарки върху стените. Може би заради мобилния телефон след всичките тези години той понякога сънуваше, че може да лети.

Медиците бяха на мнение, че човек се нуждае от осем часа сън на денонощие. Недоспиването според тях водело до затруднено концентриране и объркване на мисловните процеси. Повечето скитници, престъпници и серийни убийци имали проблеми със съня. Това на теория. Специално при Уди дългото пребиваване в леглото водеше до замаяност и разсеяност. В 3:50 ч. сутринта клепачите му се отваряха с почти доловим звук и той се събуждаше, като шансът да заспи отново беше нулев.

Това го тревожеше. Той се различаваше от другите хора по безброй неща. Ако му бяха нужни осем часа кисне-не под завивките, нямаше да е чак толкова „извънзе-мен“.

Беше сряда сутринта и Уди вършеше нещата, обичайни за него след ставане от сън. Той имаше твърди навици, които бяха неговото спасение. Светът беше голям и сложен, част от още по-голяма и сложна слънчева система, от огромна галактика и безкрайна вселена, състояща се от *трилиони звезди*, и той не желаше да разсъждава твърде много по този въпрос. Човек беше изправен пред множество избори, множество неща можеха да му се случат. Богатият избор можеше да го парализира посредством нерешителност, а заплахите да го вкаменят посредством страх. Навиците даваха граници на безкрайното и го правеха търпимо. Така че той, както обикновено, взе четириминутен душ, облече се и слезе на долния етаж.

Беше му позволено да си приготвя закуска със зърнени храни и печени филийки, но все още бе твърде рано за ядене.

Обичаше да закусва в компанията на майка си. Не продумваше, докато се хранеха, но му беше приятно да я слуша. Понякога тя не говореше много, което не представляваше проблем, стига мъчливостта ѝ да не се дължеше на тъга.

Уди винаги разбираше кога е тъжна. Нейната тъга го пердашеше като засилена от бурен вятър суграшица и той се вцепняваше и нажаляваше, което по принцип не беше характерно за него.

От едно кухненско чекмедже извади фенерче „Бел енд Хауъл“ и любимата си свирка „Атуд“, която представляваше кенче с аерозол – отгоре имаше червен пластмасов бутон, при натискането на който екваше оглушителен вой, способен да уплаши опасни животни. Всъщност момчето рядко виждаше опасни животни и беше използвало свирката само два пъти.

Снабден с въпросната техника, той пристъпи към таблото на охранителната система, намиращо се до задната врата. Набра четирите цифри на кода, при което прозвуча записан глас: „Системата е дезактивирана“. Звукът беше намален, така че майка му да се събуди единствено ако се задейства алармата.

На задната веранда имаше два стола от тиково дърво с дебели сини възглавници на седалките, масичка и люлееща се пейка, окачена на вериги от неръждаема стомана. Имаше и повсеместен мрак.

Уди не се страхуваше от нощта.

Нощта понякога беше магична. Бяха му се случвали хубави неща в тъмните утрини, когато майка му все още спеше. Вед-

нъж бе видял дебел опосум да се мъкне с клатушкаща се походка по моравата, следван от дечицата си – очите им засияха от любопитство при вида на човешкото същество. Беше виждал и лисици, и десетки зайци, и стада елени. Само два пъти му се бе налагало да използва плашещия вой на свирката – срещу ракуни, които се бяха приближили до него, като съскаха с оголени зъби.

Чрез послушание си бе заслужил правото да седи на верандата нощем, стига да оставя вратата отключена, за да може бързо да се скрие при нужда. Не му беше позволено да се разхожда сам из двора. Дворът беше голям, с площ почти три акра, и в далечния му край се намираше гората.

В гората живееха животни, по-опасни от пакостливите ракуни. Природата невинаги беше мила и добра. Майка му твърдеше, че природата е нещо като биполярна леля, която през повечето време се отнася добре към теб, но понякога е жестока кучка, призоваваща мощни бури и злобни животни, като например пуми с остри зъби, които, ако им се открие възможност, похапват дечица.

Уди седна на едно от стъпалата пред верандата. Майка му предпочиташе той да се настанява на някой от столовете, на люлката или да стои до парапета. Само че стъпалата го поставяха по-близо до екшъна, ако предстоеше такъв, като в същото време момчето не нарушаваше правилата, основното от които бе да не излиза на двора. Фенерчето лежеше до него на дъските, без да е включено, а свирката беше в дясната му ръка.

Луната блуждаеше на запад – все още не се беше скрила зад планините, – сияйна като екзотична медуза в морето на космоса; на Уди нямаше да му стигне цял един живот да преброи звездите, които блещукаха на небето. След смъртта на баща му – *убийството!* – напуснаха оживения град в Силиконовата долина, за който майка му твърдеше, че е по-скоро концепция, отколкото реално място, и се заселиха тук, в покрайнините на Пайнхейвън, където градските светлини не замъгляваха звездите.

Десетина минути след като Уди се настани на стъпалата, три елена се материализираха от тъмнината – мъжки с великолепни рога, женска и еленче, което вероятно беше навършило пет месеца, но все още имаше петна по козината. То щеше да загуби петната си през зимата, когато щеше да достигне зрелост.

Елените рядко се придвижваха на семейства, често можеха да бъдат видени на малки стада или сами, но миналата година едно семейство, подобно на това, бе идвало почти всяка нощ в продължение на три месеца, привлечено от сладката трева в двора. Уди ги опозна. Нарязваше ябълки, слагаше ги на стъпалата и се отдръпваше, присядайки на стол. Постепенно животните се отърсиха от плахостта си и спокойно похапваха ябълки от долното стъпало, докато Уди седеше на горното, а накрая започнаха да прилапват парченца с меките си устни директно от ръцете му.

Тримата посетители бяха нови. Уди помнеше белезите на възрастните, идвали миналата година; определено имаше разлика. Те усетиха чуждо присъствие. Предпазливи бяха, не се приближаваха. Пасяха, а луната обливаше с бледа светлина неясните им силуети.

Понякога той се чудеше какво беше станало с другото семейство, дали не бяха избити от ловци, или може би пума бе разкъсала майката или детето. Поддържането на целостта и безопасността на семейство не беше никак лека задача.

Уди не посмя да отиде в кухнята, за да нареже ябълки, с които да се опита да примами тези нови елени до верандата. Вероятно щяха да побягнат, щом станеше от мястото си. Ако дойдеха още няколко пъти и свикнеха с неговото присъствие, можеше да опита да се сприятели с тях.

Засега му стигаше удоволствието да ги наблюдава. Те го омагьосваха. Бяха красиви и грациозни, но той не се впечатляваше особено от красотата и грациозността им. Очароваше се, омайваше се, хипнотизираше се от факта, че са тройка и пасат заедно под звездите, без да се страхуват от този страшен свят, държейки се така, сякаш вечно ще са заедно.

Нощта беше толкова тиха, че Уди си представи, че може да чуе как звездите горят на светлинни години от него. Разбира се, той чуваше циркулирането на собствената си кръв през капилярите в ушите му.

Прошепна:

– Здравейте.

Беше проговорил със съвсем тих глас, но еленът надигна украсената си с рога глава и се вторачи в него.

Дълго се проучваха, сетне Уди прошепна:

– Обичам те.

Еленът не можеше да развали приятния момент с погрешни думи и пропастта между видовете беше причината никой от двамата да не е в състояние да смути себе си или другия.

9

Меган Букман се събуди от гласа на охранителната система, когато Уди вкара кода за дезактивиране. Звукът не беше силен в по-голямата част от къщата, така че момчето да не се тревожи, че ще събуди майка си, но беше силен в родителската спалня, за да знае Меган кога синът ѝ е излязъл на задната веранда.

Тя се измъкна от леглото и в мрака се запъти към таблото „Крестрон“, вградено в стената. Екранът светна при лекото докосване. Тя избра думата „камери“ от менюто. Четиринайсет модула от двойки камери бяха инсталирани от външната страна на къщата – едната камера можеше да записва на дневна светлина или на светлината на лампите, а другата събираше инфрачервени образи, когато, като сега, нямаше нито слънце, нито външно осветление.

Системата преведе червените образи в дължина на вълната, близка до 555 нанометра, в зелената част от спектъра, която човешкото око най-добре разпознаваше. Въпреки това видеото не предлагаше много детайли. Меган виждаше седящия на горното стъпало Уди – той се виждаше в двора и гората отатък, – но само като бледозелен силует сред сенките с различни нюанси на зеленото. Момчето сякаш беше горски дух, подтикнат от любопитството си да навести човешко обиталище.

Със сигурност не беше забравил да вземе сигналната свирка „Атуд“ и фенерчето.

При възникване на опасност той щеше да задейства свирката и да се прибере светкавично в къщата. Меган беше убедена, че синът ѝ умее да се пази. Той се страхуваше от непознати и от неща, с които не се е запознал посредством навигациите си.

В Пайнхейвън нямаше висока престъпност. Дори националната епидемия от наркомания към момента не беше засегнала сериозно това затънтено място. Имотът

30
Дийн Кунц

им се намираше досами пределите на града, в който тя се бе родила и израсла. Меган се чувстваше в безопасност тук.

По принцип не беше хубаво да оставя Уди сам на задната веранда. Но той беше на единайсет и ценеше независимостта, която аутизмът му позволяваше да има. Тя не можеше да му виси непрекъснато на главата, а и нямаше да е добре и за двама им, ако го държеше под контрол с веригите на страха.

Върна се в леглото. Вероятно щеше да ѝ е нужен половин час да заспи.

Малък сейф бе прикрепен към страничната табла на леглото. Преди лягане тя го отваряше, за да има достъп до оръжието вътре. След ставане сутрин го заключваше. Пистолетът беше деветмилиметров „Хеклер и Кох“ с пълнител за десет патрона.

Беше купила пистолета седмица след смъртта на Джейсън. Бивш полицейски служител, ръководещ школа за самозащита, я беше научил да стреля. Оттогава бяха изминали три години, ала тя продължаваше да развива стрелковите си умения.

Докато лежеше будна в мрака, се зачуди дали наистина се чувства толкова недосегаема, колкото претендира, че е.

10

Според Лий Шакет югозападна Юта е скапана. Шейсет мили залени от лунна светлина „аскетични гледки“ по Щатска магистрала 56 от Сидър Сити до щатската граница, които са безкрайно далеч от „Старбъкс“ или свестен суши ресторант. Но той все още вярва, че е необходимо да пътува по второстепенни пътища, където полицията по принцип е по-малко.

Сравнен с югоизточна Невада обаче, щатът Юта е същински рай. Окръзите Линкълн и Най, през които се минава по серия от двулентови пътища, са адска пустош. Жестокото слънце сега се издига като същинско предзнаменования за термоядрено унищожение. От съненото селце Калиенте до забутаното градче Рейчъл са осемдесет и седем мили празнота, характерна за Невада. Следващият град е след петдесет и четири мили

пустош и самотен асфалт, където гърмящите змии си правят харакири – отегчени и отчаяни, те изпъзвяват на шосето и чакат колелетата на съдбата да ги избавят от скуката на живота в пустинята.

Околностите гъмжат от селища с имена като Хикоу и Аш Спрингс, до които има нормални пътища, и такива с имена като Темпиут и Адейвън, до които водят само черни пътища. В 6:50 ч. сутринта той спира да зареди с гориво в нещо като комбинация между бензиностанция и магазин, с жилищна постройка отзад, която стърчи до кръстовище, отстоящо на няколко мили от Уорм Спрингс. Горивото в двете колонки е от някаква скъпа марка, която не е чувал. Сградата, в която се помещава магазинът, е с напукана бледожълта мазилка и сини керамични керемиди.

Тъй като старият му живот е в руини и назад във времето, а новият му живот с Меган все още е далеч напред в Калифорния, Шакет не е в добро настроение от напускането на Сидър Сити. Мила след мила пустинята Мохаве изсмуква от него малкото човешка доброта, останала след безкрайните несправедливости, които са го връхлетели.

Бензиновите колонки не са толкова стари, колкото фосилното гориво, което предоставят, но не са и от поколението, способно да чете кредитни карти. Той влиза в магазина, за да представи на касиера кредитната карта на Нейтън Палмър и така да задейства помпата.

На касата очевидно стои собственикът. Шакет от пръв поглед го намразва. Онзи е стар и дебел. Носи панталони в цвят каки с тиранти, бяла фланелка и сламена шапка с тясна периферия, и сякаш се е вживял в ролята на пустинен дръвник.

Шакет напълва резервоара и влиза в магазина да подпише формуляра и да получи картата си „Виза“. Дъртакът казва:

- Прекрасно утро, нали?
- Чувствам се като във фурна – отвръща Шакет.
- Е, явно не си тукашен. За нас утрото е свежо.
- Откъде знаеш, че не съм тукашен?
- Видях номера на колата, когато сви насам. Не е от Невада.

Монтана, струва ми се.

Шакет взема формуляра, без да продума. Концен-
трирал се е върху подписването, понеже за момент е

32 забравил кое име се мъдри на кредитната карта. За малко
Дийн Кунц да напише „Лий Шакет“. Мозъкът му се е размътил.

– Само 28 градуса – отбелязва касиерът. – Това се приема за хлад по тези места, като се има предвид сезона.

Шакет се справя с вписването на подписа на Нейтън Палмър. Среща влажните очи на стареца.

– За какви места говориш? Твоите интимни?

– Моля?

– За какво ми се молиш?

Касиерът се намръщва и плъзга картата по плота.

– Е, приятен ден.

Шакет не може да разбере защо изпитва гняв и презрение към този непознат. Стресва се леко. Но емоциите се засилват.

– За какво ми се молиш? – повтаря Шакет. Дъртият го отвращава със стила си на доброжелателен съсед. – Да не си пръднал и да молиш за извинение?

Касиерът извързва глава.

– Не исках да те обидя.

– Обидил ли си ме?

– Надавам се, че не, господине.

В главата на Шакет се надига жужене, сякаш гнездо оси се е настанило в малкия му мозък.

– Надяваш се значи, а?

Касиерът поглежда през прозореца към колонките, навярно му се иска да се появи нов клиент. Нищо не помръдва навън, като изключим сянката на облак, затъмнила за момент пътя.

Напрежението на стареца и прикритият му страх въодушевяват Шакет.

– Имаш ли *твърда* вяра? – пита той и взема десертно блокче от стойката до касата.

Шакет някога имаше твърди вярвания, чувство за граници. Сигурен е в това. Само дето не може да си спомни какви са били тези граници.

– Какво имаш предвид? – пита възрастният мъж.

– Вярваш ли например в Господ?

– Да, господине, вярвам.

– Наистина?

– Да.

– Къде е Господ? – пита Шакет, сетне маха опаковката на десертното блокче и я пуска на пода.